

Kommentar. Kriterierne for succes i Libanon kan ikke opfyldes. Igen betaler vi for, at George W. Bush har udmanøvreret sig selv og den vestlige verden.

Heroiske slag i luften

Af Michael H. CLEMMESSEN

NR. 31, 4. - 10. august 2006

HIZBOLLAH har presset det naive og selvglade Vesten helt ud af balance. Det er sket på trods af, at FN-styrken i Libanon (UNIFIL) i en årrække rutinemæssigt har sendt ubekvemme rapporter til FN-hovedkvarterets arkiv om bevægelsens omfattende militære forberedelser i Sydlibanon. Uanset at angrebet måske ikke skete på Irans eller Syriens direkte opfordring, har begge lande allerede opnået væsentlige fordele. Alle havde brug for Syrien til evakueringen af flygtningene, for Danmarks vedkommende i samarbejde med konsulater, som regimet tillod Hizbollahs meningsfæller at nedbrænde for bare seks måneder siden. Iran har fået demonstreret sit eksisterende arsenals anvendelighed til terrorangreb på Israels byer. Landet har beholdt den islamistiske grønne førertrøje.

Israel ser situationen gennem snart 60 års blodig histories prisme. Israelerne ved af erfaring, at tålmodighed og tolerance af modstanderne normalt ses som svaghed, men selv om svaret på kidnapningen af de israelske soldater var brutalt og massivt, er det et reelt symbolsk og meget lidt effektivt forsøg på at ramme Hizbollah med fly, bevæbnede helikoptere og artilleri. For at straffe og hævne, for at gøre noget synligt i egen befolkning og nabolandenes øjne, for måske at hindre overførsel af gidslerne til andre lande.

Det ødelæggende fyrværkeri var en for sen kompensation for en naivt svigtende forudseenhed og rettidig omhu i bevogtningen af Israels nordgrænse. Det første svar viste, at også Israel nu håber, at strategisk effektivitet blot kræver bombning af det, man kan ramme og vise på video. Den luftmilitære virus smitter let dem, der har prøvet omkostningerne ved en langvarig indsats på landjorden. HIZBOLLAHS velforberejede optræning – massive salver med iranske raketter mod israelske byer – førte som ventet til en mere omfattende krig. Da Israel ikke turde angribe Hizbollahs arsenaler – Syrien og Iran – anvendte man mere luft- samt sømagt til at presse den formelt ansvarlige, men magtesløse libanesiske regering til at søge kontrol over sit land – og svækkede den derigennem yderligere. Hizbollah satsede korrekt på, at verdensopinionen ville ignorere, at anvendelsen af den libanesiske civilbefolkning (og FN-flaget) som dække for dens militære indsats groft brød krigens love og fremprovokerede tragedier som i Qana pga. Israels reaktion. De interne, shiamuslimske flygtninge fra syd kunne samtidig anvendes til at forrykke den politiske balance i resten af Libanon. Hizbollah er nu tæt ved at tage hele landet i besiddelse som ondt væsen fra det ydre rum, der overtager et menneske. Det bliver det andet, fundamentalistisk regerede område ved Israels grænse; den første stat.

Krig er forfærdelig, specielt tæt på, ved bombekraterne, og mange libanesere og palæstinensere fandt forståeligt nok hurtigt deres vesteuropæiske, nordamerikanske eller australske pas frem. Og da verdens ledere tilfældigvis var sammen i Sankt Petersborg, mente de, at de skulle lade som om, de havde en løsning. Det har de skam, men kun hvis de i enighed optræder med helhedsforståelse og beslutsomhed.

De *skal* – øjeblikkelig, uden at afvente en våbenhvile – sende en robust militærstyrke af stormagtskontingenter på vel mindst 35-40.000 mand. Større end den af Condoleezza Rice skitserede – med et robust og entydigt FN-mandat for at retablere den suverænitæt, som Libanon desværre ikke selv kunne håndhæve. En styrke med, om muligt, kinesisk chef og et stærkt kinesisk kontingent – for at opnå respekt og bred tillid. EU og NATOs europæiske medlemslande har hverken den nødvendige enighed og robuste realitetssans til at lede et så vanskeligt internationalt projekt. Da de fleste af deres militærapparater efter den kolde krig er henfaldet i ufokuseret selvtilfredshed og varetægelse af lokal- og industripolitiske mål, har landene heller ikke de nødvendige magtmidler. Styrken skal i øvrigt indeholde et så stærkt, moderne, vestligt luftværn, at den kan sikre kontrollen af Libanons luftrum mod fremtidig israelsk selvtægt. Den *skal* være stærk nok til at hjælpe resten af den libanesiske regering med at standse *hizbollahseringen* af landet og derefter afvæbne bevægelsens milits, som IFOR havde det som opgave i Bosnien. Styrken *skal* gennemføre en ubestikkelig international kontrol med hele den libanesisksyriske grænse samt de libanesiske havne og flyvepladser for at standse våbenleverancerne til Hizbollah. Der *skal*

være en politisk vilje hos de styrkeleverende lande til ikke at flygte hjem i panik, når styrken, som for snart 25 år siden, vil blive angrebet af selvmordsbomber.

Verdens ledere *skal* kunne blive enige om straks at starte sanktioner mod Syrien for regeringens gentagne kriminelle handlinger i Libanon og hjælp til destabiliseringen af Irak, så Damaskus må koncentrere sig om egne problemer. Lederne *skal* også kunne blive enige om at iværksætte omfattende sanktioner mod Iran for at demonstrere, at de hverken vil lade sig vildlede til at overse og tolerere landets forsøg på at skaffe sig kernevåben eller ustraffet tolerere dets våbenleverancer til Hizbollah. MEN Iran, Syrien, Hizbollah og vennerne i Hamas kan tage det roligt. Både de store og små mangler tankens klarhed og politisk vilje til at gøre det nødvendige. Som i Afghanistan koncentrerer vi os om det politisk simple at sende et for lille antal soldater ind i en ineffektiv og risikabel løsning af den umiddelbart synlige opgave. Militær behandling af det seneste symptom.

Det internationale samfund vil heroisk-utilstrækkeligt afløse den nuværende FN-bufferstyrke UNIFIL med vel ca. 10-15.000 blandede bolcher. I bedste fald vil denne styrke reelt forsøge at løse den snævre bufferzoneopgave på trods af, at ingen af de øvrige forudsætninger for succes er til stede. Styrken vil så, korrekt, blive opfattet som en hjælp til ærkefjenden Israel og blive mål for terroraktioner i området og i de sendende hjemlande. Dette bliver tilfældet på trods af, at Syrien og Iran inddrages i forhandlingerne om styrkens rolle, fordi man egentlig ignorerer deres andel i miseren.

Vi opnår kun – midlertidigt – at få fjernet de grimme billeder. Det genbevæbnede Hizbollah kan og vil senere fra resten af Libanon kunne ramme Israel med langtrækkende raketter. Den nye styrke vil som den nuværende FN-styrke være et gidsel for begge parter, fordi den hverken kontrollerer luftrummet, det sydlige Libanon eller grænsen. Det er ikke kun i Afghanistan, vi alle betaler for, at Bush har udmanøvreret sig selv og den vestlige verden med Irak-krigen. Det er ikke længere Vesten, der har initiativet.

Michael H. Clemmesen er pensioneret brigadegeneral og militærhistoriker.